

SJÖSÖNDAGEN 21.9.2025

Evangelietext Lk. 17:11–19

Tack bara – ingen orsak

Hur svårt det kan vara att tacka. Vi finländare har utvecklat ett stort antal omskrivningar, med vilka vi kan visa vår tacksamhet utan egentligt tack. Men våra dagar är fulla av saker och händelser som vi direkt får tacka för. Det finns mycket av vanliga och lite tråkiga, men det finns många saker att tacka för. Det finns många mindre orsaker till tacksägelse än att bli botad från en sjukdom. Det är förstås en dramatisk livsförändring som man orkar berätta om, som samariten i dagens textavsnitt.

Sjömanskyrkan vill vara med i just det vanliga, förutom glädje och sorg. I våra kyrkor i hamnar och europeiska städer lever vi i samma miljö som sjöfarare eller utlandsfinländare. Vår upplevelsemiljö och därmed vår förståelse är likartad. Vi vet vilka smärtpunkterna är och vi känner också till de största glädjeämnena.

Att bo utomlands eller arbeta med utlänningar öppnar våra ögon för att märka saker omkring oss. För en främling kan självklarheter vara något att förundras över och vice versa. För en kroniskt sjuk person är en frisk dag då och då ingen självklarhet, som för en frisk person. För den som bor i sitt hemland är kära människor nära, eller åtminstone något så där lättillgängliga, i motsats till situationen för den som bor i utlandet.

Listan kan fortsätta med ett tryggt och jämlikt samhälle, ren natur och hur många saker som helst. Dessa förstås sett med finländarnas glasögon och saker som vi inte kommer ihåg att vara tacksamma för annat än kanske när vi i nyheterna följer med tråkiga saker som händer ute i världen eller när vi på våra resor stöter på en annan verklighet.

Skulle evangelistens poäng ha varit just att en främling bland oss öppnar oss för att se saker i ett nytt ljus? Det finns varken en eller två bibliska skildringar där "huvudpersonen" och den som agerar rätt eller föredömligt i sammanhanget är någon annan än "en av oss".

I sjömanskyrkovärlden är man på många sätt främling och samtidigt bekant. Igen och igen korsar rollerna varandra till och med så att den som hjälper kan bli den som får hjälp. Guds rikes storhet och förunderlighet ligger däri, att där finns allt. Det finns likheter och olikheter, det finns bekantskap och främlingskap, men där finns inte vi och de andra, för där finns bara vi. Andra föds av att man inte märker de förenande sakerna, även de små. Vi är ju alla skapade av Gud och bevisade bra.

Jaakko Laasio
sjömanspastor